

POLITIK

**RICHARD
VAŠEČKA**

*Mojou ambíciou je
služít Bohu*

Inšpirujúci

POLITIK RICHARD VAŠEČKA
Mojou ambíciou je slúžiť Bohu
(v rozhovore s Martinom Ližičiarom)

POLITIK

**RICHARD
VAŠEČKA**

*Mojou ambíciou je
služít Bohu*

POLITIK RICHARD VAŠEČKA

Mojou ambíciou je slúžiť Bohu

(v rozhovore s Martinom Ližičiarom)

© **BeneMedia**

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať,
ukladať do informačných systémov, ani inak rozširovať
(elektronicky alebo mechanicky) bez predchádzajúceho
písomného súhlasu vydavateľa.

Spoluautor a redakčné spracovanie © Martin Ližičiar

Fotografie © Ing. Matúš Hasil

Jazyková korektúra © PhDr. Alžbeta Mráková

Grafická úprava a sadzba © BcA. Milan Pleva

Tlač: Alfa print, s.r.o.

Prvé vydanie (2020)

128+8 strán

ISBN 978-80-99907-10-3

OBSAH

1. Som spokojný s tým, čo som prežil
– 9 –
2. Chcem mu naplno slúžiť
– 23 –
3. Som rád, a to čoraz väčšmi, že som katolík
– 37 –
4. Vykročiť vo viere nie je jednoduché
– 49 –
5. Každý z nás žije v manželstve a rodine
– 63 –
6. Modlili sme sa, či mám byť v politike
– 77 –
7. Modlím sa a žehnám iným politikom
– 91 –
8. Manželstvo ťa šťastným neurobí
– 103 –
9. Najdôležitejšie je milovať Boha
– 115 –

1.

**Som spokojný
s tým, čo som
prežil**

Školská kaplnka je dost velká,
pomalu som kráčal k východu
a keď som si na konci pokľakol,
ja sne som vnímal Boží hlas:
„Rišo, nechod! Mne je tu s tebou
dobre!“ veľmi sa ma to dotklo.

*Školská kaplnka je dost veľká, pomaly
som kráčal k východu a keď som si na konci
pokľakol, jasne som vnímal Boží hlas:
„Rišo, nechod! Mne je tu s tebou dobre!“
Veľmi sa ma to dotklo.*

Začnime na úvod tvojím menom: Zrejme vieš, čo znamená meno Richard...

Našiel som si, že to znamená silný a bohatý muž. (úsmev)

Pozoruješ tieto prvky vo svojom živote?

Mnohí vo mne vidia lídra a idú za mnou a ja som z toho jemne v rozpakoch, pretože sa v tejto úlohe necítim komfortne. Nikdy som totiž nemal také ambície. Skôr robím veci, ktorým verím a vnímam ich ako správne, a ľudia ma nasledujú. Myslím si, že som dostatočne komunikatívny, že viem povedať veci nahlas, a preto si niekto povie: „Si líder!“ Nepopieram to, ale nie je to môj cieľ.

Mnohí ťa poznajú ako pedagóga, politika, kazateľa, spisovateľa, si tiež manžel a otec. Ako by si sa predstavil jedinou „funkciou“?

Povedal by som, že som Rišo – to je moja osobná identita. Ak by som to rozšíril cez moju vieru, som tiež Božie dieťa a Boží syn.

Na druhej strane: Po dvadsiatich rokoch manželstva si uvedomujem, že keď sa povie „ja“, tak to neznamená iba „ja, Rišo“, ale znamená to „ja, Rišo, a Martuška, moja manželka“, pretože v manželstve sa stávame jedným telom.

Čo ešte vidíš, keď sa pozeráš na seba?

Z povolania manžela vyrastá povolanie otec a môj otcovský vzťah k vlastným deťom. Čím som starší, tým väčšmi vnímam otcovskú starostlivosť. A pomaly to prechádza do budúcej roly

starého otca, pretože už začínam nosiť traky. (smiech) Aj dcéra mi hovorí: „Oci, začínaš sa podobáť na tvojho deduška...“ Bol to muž, ktorý ma v živote silno ovplyvnil, hoci bol starší o päťdesiat rokov. Nosil traky, mal bruško, ešte musím popracovať na sivej brade. (smiech)

Ako sa – podľa teba – na Richarda Vašečku pozerá Boh?

Odpoviem zážitkom spred desiatich rokov, keď som učil na gymnáziu. Bol som vtedy asi tridsaťpäťročný a mal som zo seba riadnu krízu. Trápil som sa, že moja viera je slabá a vlažná nielen voči Bohu, ale aj ľuďom. Bolo to pre mňa dosť ťažké obdobie.

Keď som raz cez voľnú hodinu sedel v zborovni, napadlo mi, že som ešte v ten deň nemal priestor na osobnú modlitbu, že teraz je čas sa ísť pomodliť. Na gymnáziu, kde som učil, sme mali krásnu kaplnku, no priznávam – nechcelo sa mi, ale morálne dôvody ma presvedčili.

Kaplnka bola prázdna: nebol tam žiadny kolega, žiadna sestrička, žiadni žiaci – bolo tam úplne ticho. Bol to čas iba pre mňa a Boha. Sadol som si dopredu.

Ako to pokračovalo?

Asi dvadsať minút som tam sedel a v hlave mi blúdili všelijaké negatívne myšlienky: „Je to so mnou naozaj biedne. Vidiš, Bože, aký som?“ Po dvadsiatich minútach som si povedal: „Mám sa ešte ďalej znechucovať? Budem ešte aj Pána Boha s týmito pocitmi otravovať?“ Rozhodol som sa, že odídem.

Školská kaplnka je dosť veľká, pomaly som kráčal k východu a keď som si na konci pokľakol, jasne som vnímal Boží hlas: „Rišo, nechod! Mne je tu s tebou dobre!“

Veľmi sa ma to dotklo. To je odpoveď na otázku, ako ma vidí Boh. Nie je to len moja odpoveď, ale odpoveď pre každého z nás.

Čo nám tou odpoveďou hovorí?

Miluje nás. Je náš otec. Sme jeho deti. Máme štyri deti a vďaka nim tomu lepšie rozumieme. Naše deti nás niekedy hnevajú, robia veci, ktorými si ubližujú alebo majú pre ne negatívne dôsledky, ale nikdy ich preto nechceme od seba odohnať – lebo sú to naše deti, nič to nepreváži.

Teoreticky sa to môže u ľudí stať, že rodičia zanevrú na svoje deti – napríklad, keď sa rozpadne vzťah –, ale slová proroka Izaiáša „aj keby tvoja matka na teba zabudla, ja nezabudnem,“ sú pre mňa istota.

Tá tvoja kríza potom prešla?

Keď mám krízu z viery alebo pri stretnutiach s ľuďmi, ktorí sú na tom podobne, spomeniem si na knihu, ktorú som čítal dávnejšie – *Sklamanie z Boha*. Po jej prečítaní by som jej názov upravil na *Sklamanie zo svojej viery*.

Pretože o Bohu máme nejaké predstavy a očakávania, a potom sme sklamaní. Takže tie sklamania sú z našich nastavení. Napriek tomu, že od toho okamihu boli ešte situácie, keď mi bolo ťažko, vždy som v pozadí vnímal, že je Bohu so mnou dobre a že ma chce. A z mojej strany som sa snažil vždy odpovedať: Aj ja chcem Boha!

Čo to znamená „chcieť Boha“?

Jeden z mojich najobľúbenejších autorov, kapucín a pápežský

kazateľ Raniero Cantalamessa, napísal v jednej zo svojich kníh – *Život pod vládou Kristovou*, že najsilnejšie vyjadrenie, aké môže akákoľvek bytosť povedať, je „Ja som Boh.“ My ľudia sa o to síce pokúšame, ale toto patrí iba Bohu. Druhá najsilnejšia vec, ktorá môže zaznieť, je „Chcem Boha!“

Podstatné je spýtať sa: „Ako ho chcem? Chcem ho trochu? Na druhom mieste? Na desiatom mieste?“ Keď sa pozeráme na svätcov či svätice, napríklad Terezku Ježiškovu či Teréziu z Avily, oni, tí svätí, hovoria: „Ja chcem Boha. V Bohu je všetko!“

Ako sa tento postoj môže prejavíť v našom živote?

Študenti mi raz položili pikantnú otázku: „Bude v nebi aj sex?“ Odpovedal som im: „Chcete krátku alebo dlhú odpoveď?“ Súhlasili s krátkou. Moja krátka odpoveď znela: „Neviem.“ „Povedzte nám teda tú dlhú odpoveď!“

Tak som odpovedal: „Pozrite sa, rozumiem, prečo vás to zaujíma. Vidíte v tom veľké dobro a ono to aj veľké dobro od Boha je. Boh stvoril človeka ako dve pohlavné bytosti – muža a ženu – a ich spojenie a jednota je úžasná vec.“

Všetky úžasné veci majú korene v Bohu a sú v Bohu obsiahnuté, pretože Boh je všetko dobro. To znamená, že dobro, ktoré je v sexualite – aj v tých príjemných veciach – v nebi bude. Akým spôsobom? To je zbytočné dnes špekulovať, ale keď budem s Bohom, bude tam aj všetko dobro prítomné v tomto svete.“

Čo teda znamená chcieť Boha?

Neznamená to odmietnuť iné dobré, ale mať všetko dobro. V poslednom čase ma veľmi oslovuje svätá Terézia z Avily, ktorá napísala veľa kníh, bola vyhlásená za učiteľku Cirkvi a je jedna

z najplyvnejších a najmúdrejších žien v Cirkvi. Jej najznámejší citát, ktorý sa našiel napísaný rukou ako záložka v jej breviári, znie: Solo Dio basta – sám Boh stačí. V tom vidím najväčšiu múdrosť.

A to slovo „chcem“ Boha, možno poetickejšie nazvať „milujem“ Boha. Chcem ho a milujem ho, lebo v ňom vnímam veľké dobro a zároveň je to moja odpoveď na jeho lásku. On miluje úplne, dokonale, totálne. A moja odpoveď? „Áno, chcem tvoju lásku, chcem teba. Chcem Boha. Milujem ťa, lebo ty si láska.“

Hovorili sme o tom, ako sa vidíš ty, ako ťa vidí Boh... Ako ťa vidia tvoji voliči? Nemajú pokrivené očakávania vďaka médiám? Že si vlastne niekto iný ako ten na obrazovke?

Do politiky som sa dostal ako zástupca určitej skupiny ľudí, čo považujem za veľmi dobrý princíp, lebo zastupujem konkrétne istú skupinu voličov. U nás na Slovensku je jeden volebný obvod a je to veľmi anonymné, lebo mám voličov aj v Kútoch, aj v Snine.

Kde ťa volí najviac ľudí a kde najmenej?

Moje bašty sú (v tomto poradí) Bratislava, Žilina a Prešov.

Prečo je to tak?

V Bratislave som sa narodil a maturoval, v Prešove som vyštudoval vysokú školu a mám odtiaľ manželku, a v Žiline už dlho bývame.

Najmenej hlasov mám – prirodzene – ako ostatní slovenskí politici pravdepodobne z juhu, kde je najmenší výtlak. Aj tak

som tam však ako poslanec úmyselne viac ráz cestoval, aby som sa stretol s tými ľuďmi v Rimavskej Sobote, Poltári, Lučenci či Revúcej.

Hovoril si, že máš komunitného voliča. Čo to znamená?

Ide o ľudí z kresťanských spoločenstiev, ktorí sú nejakým spôsobom organizovaní, majú vedúcich – a vieme spolu komunikovať, od nich dostávam pravidelne spätnú väzbu. Poznajú ma teda osobne.

Ale tiež sú tu aj aktívne veriaci ľudia, ktorí ma poznajú z mojich prednášok, z Facebooku, sú pre nich dôležité kresťanské hodnoty aj v politike a aktívne sa o ne zaujímajú. A v poslednom čase sú to čoraz viac aj pro-life cítiaci ľudia.

Potom sú to ľudia, ktorí ma sledujú v médiách a stretneme sa osobne. Napríklad: starší pán, veľký sympatizant, zo Žiliny, mi po diskusii povie: „Výborne, pán Vašečka! Viete však, čo by ste mali urobiť?“ A vymenuje mi tri veci: „Toto, toto a toto!“

Hovorím mu: „Toto som urobil v utorok, toto v stredu a toto v piatok...“ Začudovane na mňa pozerá: „Akože? Veď ja o tom neviem...“

Čo si mu povedal?

„Myslíte si, že všetko, čo urobíme, je v televíznych novinách? Alebo sa to ku vám dostane? My sme obmedzení komunikáciou.“

Aj preto si pýtam od ľudí e-mailové adresy, aby som im s ich súhlasom posielal raz za čas newsletter s tým, čo robíme. Takisto sa snažíme komunikovať aj na sociálnych sieťach. Ja som predtým, ako som vstúpil do politiky, vôbec nepoužíval Facebo-

ok. Ani dnes nie som ten, ktorý tam strávi hodiny odpisovaním či diskutovaním s ľuďmi. Používam ho skôr ako nástenku.

Stíhaš sledovať všetko, čo sa okolo teba deje?

Poslancom pomáhajú asistenti a keď niečo vypustíme, alebo sa nás nejaký mediálny výstup týka, oni to skontrolujú a ak sú tam relevantné veci, dajú mi vedieť a ja na to zareagujem.

Napríklad sa stalo, že v istej televízii zaznelo, že som neúspešne kandidoval do Európskeho parlamentu. Preto som volal priamo redaktorovi. On na to: „Každý sa pomýli, pán poslanec.“ „Máte pravdu, aj ja sa pomýlim, ale vo vašej relácii zaznela nepravdivá mylná informácia... Nie je to súkromná informácia, dá sa to pozrieť. Ja som nielenže nie naposledy, ale ani nikdy nekandidoval do Európskeho parlamentu...“ „Tak to sa ospravedlňujem, pri nejakom výstupe s vami to napravíme...“ V tej televízii som bol jediný raz za sedem rokov, čo som poslanec, takže o sedem rokov to už možno nebude relevantné. (smiech)

Toto ti tiež odsledovali asistenti?

Áno, zo začiatku som sa zapájal do diskusií aj sledoval veci, ale zistil som, že nemám toľko času, aby som to zvládal. Navyše, najradšej komunikujem naživo, tvárou tvár odpovedať na otázky.

Inokedy mi zasa príde e-mail, v ktorom mi píše dôchodca z malého mesta na strednom Slovensku: „Pán poslanec, rád by som sa s vami stretol a podiskutoval na politické témy. Ak by vám to vyhovovalo, prídte vtedy a vtedy, alebo ja môžem vtedy a vtedy prísť do Bratislavy...“

Tiež niečo, čo sa nedá reálne stihnúť?